

odgovarjala: „Res je, otroci moji!“ Vsi trije so ostali na bojnem polju, a Ukrajina še ni svobodna!«

»Oh!« — je vzdihovala mlada žena, »Izide, se postavljajo smrti v obraz, a ne dosežejo nič. Če bi človek vsaj mogel reči: „Umiram, a drugim zapuščam, kar sem iskal...“«

Starka ji seže v besedo: »Nisi me razumela. Kadar gre za domovino, se ne pogajamo za ceno in si ne govorimo: „Ali se nam bo posrečilo?“ ampak: „To je moja dolžnost“, in vsak se spusti v bojni metež. Kogar ubijejo, je junaško umrl; to je boljša usoda kot sramotno življenje. Moji so tako storili. Naj jih Bog sprejme v svoje naročje! Če bi bilo treba, bi spet začeli od kraja.«

»Prav imate, ne motite se,« je reklo več žena.

Otroci so bili v strahu, niso se igrali, ne kričali in ne smejali, ampak so sapo zadrževali ter poslušali.

Mala, prav majhna deklica s plavimi lasmi, z velikimi bleščecimi očmi in s škrlatnimi ustnicami je bila edina videti zatopljena v svoje delo. Metala je bilke bičja v svoj predpasnik in pletla kite iz njih.

Večer je mineval in vedno bolj mračno in mirno je postajalo. Vse je molčalo; deklica je zaspala z nespleteno kito med prsti. Noč se je približala in zvezde so zasijale.

Kar nekaj potrka na okno. Tako nepričakovano je bilo, da nihče ni hotel tega svojim ušesom verjeti; a potrkalo je zopet in še tretjič prav razločno in močno.

Gospodar je vstal in šel odpirat. Gostje in prijatelji so si prižgali pipe in začeli kaditi. Zadnji udarec se je še bolj jasno slišal od okna. Tisti, ki so kadili, so zatrepotali, a otroci so se spogledali. Danilo je napol odprla vrata in vprašal: »Kdo trka?«

(Dalje.)

Gustav Strniša:

Solnčna basen.

Dežeovne so prvice
zvezale solnčece
in daleč so ga skrile
za žalostne meglé.

Solnčece je spalo,
sèn sanjalo težak,
da nikdar ne bo vstalo,
da vladal bo le mrak.

Prestrašilo se sanj je
in dvignilo roke —
blesteče žarke svoje,
se ozdrnilo smeje.

Vrvi dežeovne zdašnjaj
izginile so že,
poljublja solnce zemljo
in rosne nje solze.

Ivan Albreht:

Zarja vabi.

Zgodaj kliče zora: »Vstani!
Polno biserov v ravani
vabi mladi rož v gosti!
Si nastrežeš jih v dlani,
te ne bo žulilo delo —

Se napiješ jih z očmi,
vse krog tebe bo cvetelo —
Si natrosiš jih v srce,
blagor ti od dne do dne,
ker pod solncem staro, mlado
te bo vse imelo rado!«